

ver achter ons. Nieuwjaar met zijn holle wenschen, zijn drukte, zijn rekeningen, zijn zaken, is er alweer overheen gegaan. De arbeid trekt en drijft ons voort.

Maar als ik mijn oogen sluit, dan zie ik nóg altijd in die donkerte het kleine vlammetje, dat maar niet sterven wilde. De duisternis rondom en daarin dat ééne lichtje.

En dan hoor ik zacht om mij heen den slotregel van het gezongen lied:

*Leer mij U danken daarvoor.
Leer mij U danken daarvoor.*

De woorden en het lichtje worden tot één. Ik weet niet meer of het lichtje zingt of dat die woorden het lichtje zoo bekoorlijk maken. Wordt de duisternis stilte of is de stilte zoo donker? *Te zamen* dragen ze het kleine licht en de gezongen bede:

„Leer mij U danken daarvoor.”

Het leven gaat voort. Het jaar „onzes Heeren”. We naderen reeds weer den kruisgang en het blijde opstandingsfeest, maar.....?

Hebben wij „geleerd”? *Leeren* we nóg? Dagelijks? *Te danken*? „*Daarvoor*”? Als wij geen Kerstfeest hebben gevierd en de blijde boodschap niet hebben aangenomen als een boodschap voor ons, hoe *kunnen* we meelijden op den Goeden Vrijdag? Hoe kunnen we Paaschfeest vieren?

En als we 't niet geleerd hebben, nóg niet misschien, dan..... O, kom, laat ons heengaan naar Bethlehem en laat ons *zien* het woord, hetwelk de Heer ons heeft kond gedaan.

Het *is* geschied. Er kan niet nog eens weer iets gebeuren, want het *is* geschied: God heeft Zijn Zoon gegeven tot verlossing van zondaren.

„Heer, leer ons danken daarvoor.”

L. N.

HET KONINKRIJK GODS IS NABIJ GEKOMEN.

Matth. 3:2.

Wanneer is het Koninkrijk Gods u nabij?
In den herfst van uw leven? in 't wintergetij?
Als uw hart is gestorven aan ijdel en waan
En geleerd heeft een weg van ontbering te gaan?
Zult gij dan Christus kiezen als 't kostbaarste deel
En met vreugde Hem volgen, volkomen, geheel?

Ik betwijfel het, — gij ook; het leven is kort,
En gij weet niet, wannêr 't voor u avondtijd wordt.

Maar gij schrijdt door den morgen zoo vrij en zoo vlug,

Licht van veerkracht uw tred, ongebogen uw rug,
Vol van plannen het hoofd, en het hart zonder strijd,

En het streven naar hooger, eischt al uw tijd!

Zie, daar nadert u Eén, en Zijn woord is met macht,

En Hij spreekt van het Koninkrijk Gods en Zijn kracht.

Gij staat stil, en gij luistert,..... een uur lang verbeid,

Dat uw ziel doet ontwaken, voor nu, voor altijd!
En gij voelt: 't geldt mijn leven, mijn wil en mijn lot,

En gij keert op uw schreden en wendt u tot God.

Neen, nu *kunt* en nu *wilt* gij uw weg niet meer gaan,

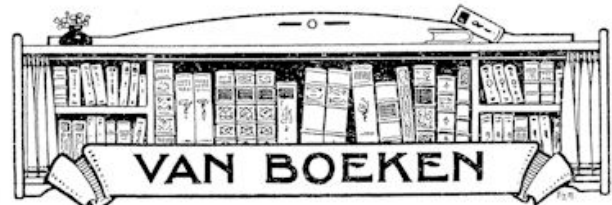
Want uw voet moet van nu aan in 't heiligdom staan.

En het Koninkrijk dienen, dat wordt uwe leus, 's Heeren Naam te verbreiden uw zalige keus.

Kind des lichts, wijst ge aan and'ren het lichtende spoor,

Want de Heer, Die u riep, Dien gij liefhebt, gaat vóór.

H. RIEMENS.

Iris, door Jacqueline v. d. Waals, Nijkerk, G. F. Callenbach.

Een mooi bundeltje verzen wat het uiterlijk aangaat en een bundeltje mooie verzen wat het innerlijke betreft.

Voor al de natuurliedjes zijn in hun eenvoud mooie poëzie.

Zoo velen zijn dagelijks omringd van de schoonheid der natuur, zonder er oog voor te hebben. Dan moet de dichter of dichteres komen, om hen te leeren zien. Jacqueline v. d. Waals zingt er van in „Zomeravond”:

Daar ligt op de weiden een zee
Van licht, van zonnige wazen,
Daarin staan de koeien te grazen —
Het is ook maar redeloos vee!

Twee mannekes staan in de wei,
En doen op hun blinkende zichten
Het goud van den avond lichten —
En denken zich niets daarbij.

En ik, die hier ga en geniet
Van den glans van de zinkende zonne,
Wat winst heb ik heden gewonnen? —
Wat licht en wat vreugd en een lied.

Mooie liedjes om voor te dragen geeft dit bundeltje. Door hun eenvoud behoeft men niet eerst den zin te zoeken; kan men alle aandacht wijden aan een goeden toon en juiste manier van zeggen. Voor meisjesverenigingen, die iets anders en beters willen geven dan de lang in zwang geweest zijnde voordrachten en samenspraken, is hier iets goeds. En wanneer men deze kleine liedjes goed kan zeggen, is men ongetwijfeld gevorderd in de moeilijke kunst van poëzie begrijpen en genieten.

Van een gelukkige, benijdenswaardige gemoedsstemming getuigen: Zorgen en Rust. Doch is het niet mèer dan een stemming? En zijn „Zonsondergang” en „In de duinen” ook stemmingen?

Of ligt de oplossing in: „Ik kan niet anders”, waar de dichteres zingt:

Ik kan niet anders dan mij zelf belijden,
Wanneer ik spreek, spreek ik mijzelf uit,
Dan zoek ik soms, zoo heimlijk mijn verblijden
En smart te zingen, dat de oningewijden
Niets hooren dan een liefelijk geluid.....
Ik kan niet anders dan mij zelf belijden,
Ik spreek mijzelf in al mijn lied'ren uit.

Ik kan niet anders dan mijzelf verkonden,
Ik vind mijzelf altijd en overal;
In elk mysterie, dat ik wil doorgronden, —
Ook in mijn God — heb ik mijzelf gevonden,
Wie, die mij van mijzelf verlossen zal?.....

Is het nog niet gansch en al de grondtoon van haar leven geworden: „Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere?” Of is die wisselvalligheid alleen toe te schrijven aan haar echt kunstenaarszijn, waardoor ze immers op iedere, ook de geringste prikkel, reageeren moet?

Hoe het zij, we zijn dankbaar voor dezen bundel en we hopen, dat ook onder onze meisjes velen er van genieten zullen.

J. M. W.-W.

Meisjesroeping, door Mevr. Adolph Hoffman. Naar het Duitsch door B. Derde druk. Uitgave E. J. Bosch Jbzn. te Baarn.

Is het nu eigenlijk wel de tijd, om van meisjesroeping te spreken? Zouden we niet veeleer moeten spreken over meisjesrecht? Immers, de drang naar een betere, speciale opleiding, de vraag naar betere ontwikkeling, naar een voorbereiding voor de taak, die straks met het vrouwenkiesrecht zal komen, brengt de rechtsvraag wel zeer op den voorgrond.

Of, ja, óók van meisjesroeping kan gesproken worden. Aan haar de roeping, zich voor te bereiden voor het betreden van het groote levensterrein, voor het opnemen van de taak, die nu nog op de schouders van den man is geladen.

Maar nog in anderen zin kan van meisjesroeping gesproken worden. En in dien anderen zin spreekt Mevr. Hoffmann er over.

„Waarom liet God mij een meisje worden? Waartoe dien ik eigenlijk? Wie heeft mij noodig in de wereld? Ik heb immers niets te doen!”

Zoo vraagt het meisje en op die vragen wil Mevr. Hoffmann nu een antwoord geven. Hoe moet het meisje zich voorbereiden voor de taak, die haar straks als vrouw en speciaal als vrouw wacht? Dus..... dan is dit een ouderwetsch boek?

Als gij wilt, ja, maar, vriendelijke lezeres, vindt gij het daarom een boek, dat de moeite van het lezen niet waard is?

Mogen wij 't u eens zeggen?

't Is schemeravond en gij zit in de huiskamer, met uw moeder alleen. Daar begint die zachte, lieve vrouwenstem te spreken over wat eens zijn zal, als gij, háár dochter, zult ingaan tot uw vrouwenarbeid.

Stil, de dag is te druk en te nuchter; in het scherpe dage-licht zoudt gij niet kunnen verdragen, dat uw moeder met u over die dingen sprak. Dat spreken zou u pijn doen; het zou aanbotsen tegen dat teere, dat onbegrepene, dat er leeft in uw hart. Maar nu is 't avond en de stem van uw moeder is zoo teer en zacht. Nu kunt gij stil zijn en luisteren...

Dagen lang hebt gij geworsteld met beangstigende gedachten over uw taak in de toekomst.

Nu is 't avond en gij kunt in het donker uw vrouwde, moederlijke vriendin niet meer zien. In het helle licht van den dag zoudt ge haar niet met uw vragen durven aankomen; nu durft ge het. En ge krijgt antwoord, zij het dan misschien een ander antwoord als ge verwachtet. Ge leert verstaan, dat het uw recht is, voorbereid te worden voor uw taak als vrouw; dat recht is uw meisjesroeping meteen.

Maar,..... ouderwetsch?